

רע"פ 3157/13 - דב קרפ נ' מדינת ישראל

רע"פ 3157/13 - דב קרפ נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 3157/13

דב קרפ

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט העליון

[05.05.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי בירושלים, בעפ"ת 55350-01-13, מיום 10.4.2013, אשר ניתן על-ידי כב' השופט א' כהן - שופט בכיר בשם המבקש - עו"ד יהושע לוי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי בירושלים, אשר ניתן על-ידי כב' השופט א' כהן - שופט בכיר, בעפ"ת 55350-01-13, מיום 10.4.2013. בפסק דינו, דחה בית-המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית-משפט השלום לתעבורה בירושלים (להלן: בית-המשפט לתעבורה), אשר ניתנה על-ידי כב' השופט א' טננבוים, בפ"ל 3829-01-12, מיום 11.12.2012, וקיבל את הערעור על גזר דינו של בית-המשפט לתעבורה, מיום 23.12.2012.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 12.1.2012, הוגש נגד המבקש כתב אישום, אשר ייחס לו עבירות של נהיגה בפזיזות, לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); אי-ציית להוראות שוטר, לפי תקנה 23(א)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה); ואי-מתן זכות קדימה, לפי תקנה 64(ד) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה).

3. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 9.1.2011, בשעה 20:20 או בסמוך לה, חצה המבקש, ברכבו הפרטי, את צומת הרחובות המ"ג ורשל"צ בירושלים, מבלי שציית לתמרור עצור, והתעלם מהוראותיהם של שני שוטרים, אשר עמדו, באותה העת, בצומת, וסימנו לו לעצור את רכבו. זאת, חרף העובדה, שאחד השוטרים אף עמד במרכז הכביש, כשהוא לבוש באפוד זוהר. עוד נטען בכתב האישום, כי למראה השוטרים, האיץ המבקש את מהירות נסיעתו, עבר אל הנתיב הנגדי, עד שאותו שוטר, אשר עמד במקום, נאלץ לקפוץ הצידה כדי להימנע מפגיעה. לאחר זאת, ברח המבקש מהמקום בנסיעה מהירה ופרועה.

4. ביום 18.3.2012, הרשיע בית-המשפט לתעבורה את המבקש, לאחר ניהול משפט הוכחות, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בהכרעת דינו קבע בית-המשפט, כי אמנם קיים ספק אם המבקש הוא זה שנהג ברכב, בעת האירוע מושא כתב האישום, ואולם, מכיוון שלא היה חולק, כי המבקש הוא האחראי על הרכב, שבו בוצעו המעשים המפורטים בכתב האישום, הרי שבהתאם להוראת סעיף 27ב(א) לפקודת התעבורה, חזקה עליו שהוא נהג ברכב באותה העת.
- על-יסוד האמור לעיל, הרשיע בית-המשפט לתעבורה את המבקש בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום (להלן: הכרעת הדין הראשונה).
5. באותו מעמד, גזר בית-המשפט לתעבורה את עונשו של המבקש (להלן: גזר הדין הראשון). בית המשפט קבע, כי חרף הסכנה הטמונה במעשים המיוחסים למבקש, היות שבנסיבות דנן, בחרה המשטרה שלא לפעול למעצרו, מיד לאחר קרות האירוע, והיות שהרשעתו בדין נעשתה מכוח חזקת האחריות הקבועה בסעיף 27ב(א) לפקודת התעבורה, הרי שאין מקום להשית על המבקש עונש של מאסר לריצוי בפועל. לפיכך, ולאחר ששקל את עברו המקל יחסית של המבקש, השית עליו בית-המשפט לתעבורה עונש של 3 חודשי פסילת רישיון נהיגה; וכן 21 ימי מאסר על-תנאי, לבל יעבור, במשך שלוש שנים, עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה בפזיזות, ואי-ציות להוראות שוטר. כמו כן, חייב בית-המשפט לתעבורה את המבקש בתשלום קנס בשיעור של 10,000 ₪, או עשרה ימי מאסר תחתיו.
6. ביום 2.5.2012, ערער המבקש, באמצעות בא-כוחו, עו"ד יהושע לוי, על הכרעת דינו ועל גזר דינו של בית-המשפט לתעבורה, לבית-המשפט המחוזי בירושלים (להלן: הערעור הראשון). בערעור על הכרעת הדין טען בא-כוח המבקש, טענות מטענות שונות, שניתן לסכמן בתמצית בכך, כי שגתה הערכאה הדיונית משהתעלמה משלל תמיהות ותהיות, אשר עלו מהמסכת הראייתית שהונחה לפניו. בפרט, תקף המבקש את הקביעה בדבר מהימנותם של השוטרים, אשר העידו מטעם המאשימה. לחילופין נטען, כי העונש אשר הושת על המבקש "חמור ביותר" ולכן יש להקל בו.
7. ביום 7.11.2012, קיבל בית-המשפט המחוזי, בהסכמת המשיבה, את ערעורו של המבקש על הכרעת הדין. זאת, לאחר שנקבע כי שגה בית-המשפט לתעבורה, משהרשיע את המבקש, בין היתר, בעבירה של נהיגה בפזיזות, "מתוקף אחריותו כבעל רכב", שעה שעל פי פקודת התעבורה, אחריות בעל הרכב אינה חלה על עבירות לפי חוק העונשין.
- בהתייחסו ליתר העבירות שבהן הורשע המבקש, קבע בית-המשפט המחוזי, כי שגה בית-המשפט לתעבורה משלא נימק, באופן מספק, את הכרעת הדין שניתנה בעניינו של המבקש. אשר על כן, הורה בית-המשפט המחוזי, על החזרת התיק לבית-המשפט לתעבורה, לצורך מתן הכרעת דין מנומקת, ולגזירת העונש מחדש, ככל שהמבקש יורשע בדין, בשנית.

8. ביום 11.12.2012, הרשיע בית-המשפט לתעבורה, את המבקש, פעם נוספת, בעבירה של אי-ציות להוראות שוטר, ובעבירה של אי-מתן זכות קדימה (להלן: הכרעת הדין השניה). בית-המשפט קבע בהכרעת דינו, כי גרסתם של השוטרים, אשר העידו בפניו, מהימנה עליו, ובפרט טענתם כי הם רשמו את מספר הרישוי של הרכב, עוד בזירת האירוע. לפיכך, ניתן לקבוע כי הרכב, שמספרו נרשם, הוא הרכב אשר קשור לביצוע העבירות, מושא כתב האישום. בית-המשפט הוסיף וקבע, כי אין חולק כי הרכב הנ"ל מצוי בבעלות אשתו של המבקש, והמבקש הוא האחראי עליו, ולפיכך, ובהתאם לסעיף 27ב(א) לפקודת התעבורה, חזקה על המבקש, כי הוא זה שנהג ברכב, בעת האירוע המתואר בכתב האישום. על-יסוד האמור לעיל, הרשיע, כאמור, בית-המשפט לתעבורה את המבקש בעבירה של אי-ציות להוראות שוטר, ובעבירה של אי-מתן זכות קדימה.
9. ביום 23.12.2012, גזר בית-המשפט לתעבורה את עונשו של המבקש, בשנית (להלן: גזר הדין השני). בגזר דינו, חזר בית-המשפט לתעבורה על עיקרי הנימוקים, אשר הנחו אותו בעת שגזר את דינו של המבקש לראשונה, והשית עליו, עונש זה לעונש שנקבע בגזר הדין הראשון. זאת, פרט לשינוי התנאים הקבועים בעונש המאסר המותנה, שבמסגרתו הושמט התנאי הקשור בעבירה של נהיגה בפזיזות, לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, אשר ממנה, כאמור, זוכה המבקש על-ידי בית-המשפט המחוזי.
10. המבקש ערער, על פסק דינו השני של בית-המשפט לתעבורה, ובערעורו הוא חזר על עיקרי טענותיו, כפי שאלה נטענו בערעור הראשון. בהתייחס להכרעת הדין, חזר המבקש וטען, כי שגה בית-המשפט לתעבורה משהתעלם מסתירות ומשקרים מהותיים בגרסאות השוטרים, אשר מעיבים על אמינותם. לחילופין, טען המבקש, כי יש להקל בעונשו, היות שהעונש, אשר הושת עליו, חמור יתר על המידה.
11. ביום 10.4.2013, דחה בית-המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על הכרעת הדין, אך קיבל את הערעור על חומרת העונש. בהתייחס להכרעת דינו של בית-המשפט לתעבורה, קבע בית-המשפט המחוזי, כי המבקש לא הצביע על טעמים ראויים להתערבותה של ערכאת הערעור, בקביעות מהימנות ובממצאי עובדה, שנקבעו בערכאה הדיונית. בית-המשפט המחוזי ציין, כי בדין הורשע המבקש בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום, חרף העובדה שלא ניתן לקבוע, מעבר לספק סביר, כי הוא זה שנהג ברכב, והרשעתו מבוססת על הוראת סעיף 27ב(א) לפקודת התעבורה, כאמור לעיל. יחד עם זאת, בהתייחסו לחומרת העונש, אשר הושת על המבקש, קבע בית-המשפט המחוזי, כי בנסיבות המקרה, ולנוכח העובדה שהמבקש זוכה מהעבירה שעניינה נהיגה בפזיזות, לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, הרי שיש מקום להקלה בעונשו. אשר על כן, קיבל בית-המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש לעניין מידת העונש, במובן זה שעונש הפסילה בפועל הועמד על 60 ימים, תחת שלושה חודשי הפסילה, שנגזרו עליו בבית-המשפט לתעבורה. כמו כן, הופחת שיעור הקנס אשר הושת על המבקש, והוא הועמד על סכום של 5,000 ₪, במקום 10,000 ₪, אשר הושתו עליו בבית-המשפט לתעבורה.
- הבקשה

12. ביום 1.5.2013, הגיש המבקש בקשה למתן רשות ערעור, שבמסגרתה נטען, כי שגו הערכאות הקדמות משהתעלמו מסתירות ומשקרים בגרסאות עדי התביעה. לטענת המבקש, מדובר בסתירות ובשקרים כה מהותיים, עד כי הרשעתו, על-יסוד אותן גרסאות, גרמה לו לעיוות דין.
- דין והכרעה
13. למקרא האמור בבקשת רשות הערעור, כמו גם בפסקי הדין של הערכאות הקודמות, סבורני, כי עניינו של המבקש אינו מקים עילה לדיון ב"גלגול שלישי" בפני בית משפט זה.
- הלכה מושרשת היא, כי רשות ערעור, בפני בית-משפט זה, שמורה לאותם מקרים ייחודיים המעוררים שאלה משפטית נכבדה או סוגיה ציבורית, החורגת מעניינם של הצדדים להליך, וכן במקרים נדירים, המגלים אי-צדק או חשש מפני עיוות-דין (ראו, מני רבים אחרים, רע"פ 2222/13 חיחאשווילי נ' מדינת ישראל (2.5.2013); רע"פ 2258/13 מאירוב נ' מדינת ישראל (30.4.2013); רע"פ 2744/13 אברמוב נ' מדינת ישראל (30.4.2013)). לאחר שעיינתי בבקשה שלפניי, כמו גם בצרופותיה, סבורני, כי לא זו בלבד שטענותיו של המבקש, כלל אינן מעלות שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, אלא שאף לא נעשה ניסיון לטעון זאת. תחת זאת, שב המבקש ותוקף את קביעות המהימנות וממצאי העובדה, אשר נקבעו על-ידי הערכאה הדיונית ואושרו בפסק דינה של ערכאת הערעור. מדובר, אפוא, בניסיון לערעור נוסף על פסק דינו של בית-המשפט לתעבורה, וזאת, כפי שקבעתי לא אחת, אין בידי לאפשר (ראו, רע"פ 1143/13 מריסאת נ' מדינת ישראל (7.3.2013); רע"פ 1439/13 קשת נ' מדינת ישראל (4.3.2013); רע"פ 575/13 סיגבקר נ' מדינת ישראל (24.1.2013)).
14. למעלה מן הנדרש אבקש להוסיף, כי לא היתה מחלוקת בדבר היותו של המבקש בגדר "אחראי לרכב" ולכן ניתן להרשיעו מכוח החזקה הקבועה בסעיף 27ב(א) לפקודת התעבורה. המחלוקת היחידה נעוצה בשאלה האם הרכב שבאחריותו של המבקש, הוא זה אשר זוהה על-ידי השוטרים בזירת האירוע. שאלה זו לא נעלמה מעיני הערכאה הדיונית, אשר קבעה בהכרעת דינה השניה, כי "[...] השוטרים רשמו את מספר האוטו כפי שראו אותו עוד במקום. אם רשמו את המספר קודם על היד ואחרי זה על הדוח או על פתק ואחרי זה על הדוח, אין זה משנה. עובדה היא שרשמו את מספרו ואני מאמין להם בפירוש כי מדובר ברכב שהיה בזמן האירוע". קביעה עובדתית זו אושרה גם על-ידי ערכאת הערעור.
- סבורני, כי לא נפל כל פגם בקביעתה זו של הערכאה הדיונית, אשר היא זו ששמעה את העדים והתרשמה מהם באורח בלתי אמצעי, ולבטח אין מדובר בפגם המצדיק סטייה מכלל אי-התערבות, אשר קנה לו שביתה בהלכתו של בית-משפט זה (ראו, רע"פ 1374/13 נחושטן נ' מדינת ישראל (26.2.2013); רע"פ 9480/12 אברמוביץ נ' מדינת ישראל (8.1.2013); רע"פ 9272/12 טננצפף נ' מדינת ישראל (2.1.2013); רע"פ 9273/12 לגו נ' מדינת ישראל (26.12.2012)).
15. סיכומם של דברים, משלא מצאתי הצדקה לדון בעניינו של המבקש במסגרת הליך שיפוטי נוסף, הנני דוחה את בקשת רשות הערעור.

לאור התוצאה אליה הגעתי, אין עוד צורך לדון בבקשה לעיכוב ביצוע העונש, אשר הושת על המבקש בבית-המשפט המחוזי.

ניתנה היום, כ"ה באייר התשע"ג (5.5.2013).